

DRAUGAS

PART TWO RELIGIOUS SECTION

LAIVAS.

Sekminės arba Šventosios Dvasios Nusiuntimas.

Mišių Lekcija iš Apaštaly Darbų 2, 1-11.

Kuomet išsiibaigė penkiadešimtis dienų, visi buvo drauge vienoje vietoje. Ir staiga pasidarė iš dangaus garsas lyg ateinančio smarkaus vėjo ir pripildė visą namą...

Lekcijos Paaškinimas.

Nuo Mozės, arba Maižiešiaus, laikų Žydų tauta po didesės Velykų šventės skaitydavo penkiadešimtis dienų iki kitai didžiajai šventei, kurioje Dievui aukodavo pirmą javų pėdą.

Šią klausimą mums sunku pasakyti, bet spėjame, kad vieną apaštaly kalbą galėjo visi suprasti ir kiekvienam klausančiam rodėsi, kad apaštalas kalbėjo jo kalba.

Kiekvienas žmogus turi dušią, mintį ir žodį. Kalba gema dušioje, kada susidaro mintis. Susidariusi dušioje mintis eina per smegenis į burną judindama lūpas ir liežuvį.

Tada klausantiems, pripratusiems negauti minčių iš kito žmogaus kitaip kaip per ausis, rodėsi buk jie girdi apaštaly žodžius, o iš tiesų tik apaštaly dvasia siekė jų dvasią ir tieiog teikė mintis.

Terp įvairių tautų girdėjusių apaštalus kalbant yra mišėti Žydai prozelitai. Žydų vardą visi supranta. Prozelitais vadinosi tie, kurie gimę iš stabmeldžių tėvų buvo priėmę ydų tikėjimą.

Jie girdėjo Apaštalus skelbiant Dievo stebklus. Bet apaštalai skelbė ne vien stebklus, o ir kitus Dievo gerumus padarytus žmonėms.

MIŠIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. JONO 14 23-31.

Aną metą Jėzus tarė savo mokintiniams: Jei kas myli mane, tas pildo mano kalbą ir mano Tėvas jį mylės, ir ateina pas jį ir apsigyvensime jame.

to kūris mane siuntė Tėvo. Tą pasakiau jums budamas su jums. Bet Palinksminoji Šventoji Dvasia, kurią Tėvas atsiųs mano vardu, ji jus išmokys viso ir primis jums visa ką busiu pasakęs jums.

Evangelijos Paaškinimas.

Visus dabar perskaitytus žodžius V. Jėzus pasakė penkiadešimt dviem dienom prieš Šventąjį Dvasiai nužengiant ant apaštaly. Tą gana ilgą prakalbą Išganytojas laikė vakarykščiu prieš savo mirtį, pavalgęs paskutinę vakarienę.

Išganytojas pirmiausiai primena meilės reikalą ir pasako stebėtiną, nepaprastą tiesą, kad Dievas apsigyvėna jį mylinčiame žmogyje. Tai džiaugsmas mums ir nauda! V. Jėzus pranešdamas mums tą garbingą tiesą minėja visus tris Dievo Asmenis skyrium: pirmiau sako: "Tėvas jį mylės".

Nors labai stebėtina išrodo, bet tai yra tikra tiesa, kad širdyje žmogaus mylinčio Dievą, gyvena Šventėisioji Trejybė. Todėl šv. Povyilas ir sako: "Ar nežinote? Dievo bažnyčia esate", (1 Cor. 13, 16).

Toliau V. Jėzus kalba apie šv. Dvasią skyrium. Jis ją vadina Palinksminoja. Mat V. Jėzui užžengiant į dangų Apaštaly širdys liko liudnos, bet Šventąjį Dvasiai nužengus jiems teko kitas Dievo asmuo visuomet lygus V. Jėzui.

Jis sako apaštalam, kad šv. Dvasią Dievas. Tėvas atsiųs Dievo Sunaus vardu. Tai ženklas, kad Dievo Asmenys neveikia skyrium, tik visi drauge.

Šv. Dvasia neketino apreikšti naujų tiesų nei apaštalam, nei kitiems, bet ji primindavo ir primena, ką V. Jėzus buvo pasakęs. Nors apaštalai buvo protingi vyrai, bet savomis įiegomis nebutų galėję viską atsiminti, ką girdėjo iš V. Jėzaus per trejus metus.

Apaštalam mirus šv. Dvasia neatsiakė buti su žmonėmis. Primimimo reikalas vėlesniems žmonėms buvo ir yra didesnis negu apaštalam. Tai-gi šv. Dvasia gyvena Bažnyčioje ir primena jai, ką V. Jėzus apreikšęs.

Kaip kitus raštus taip ir Naująjį Įstatymą skaitydami žmonės vieni vienaip supranta kiti kitaip ir ginčijasi tarp savęs už priešingus to paties šv. Rašto aiškinimus.

Tai-gi mes neturime kiekvienas savotiškai kreipti V. Jėzaus arba šv. Rašto žodžius, o tik taip, kaip Šventoji Dvasia mokina per tuos, kuriems Kristus paliko mokymo teisę ir priedermę, sakydamas: "Eidami mokinkite visas tautas"

Kurie V. Jėzų myli, tie klauso žodžių. Jis pasakė šv. Petrui "Tu esi uola, o ant tos uolos pastatysiu mano bažnyčią". (Mat 16, 16). V. Jėzus-meldėsi, kad velniui sijoiant krikščionis Petro tikėjimas nesulpnėtų.

KATALIKISKOS ŽINIOS.

N. C. W. C.

Starke, Florida, Gegužio 7. Floridos valstijos gubernatoriaus 1919 ir 1920 metais buvo p. Sidney J. Catts. Tapęs gubernatorium, jis nuo kiekvieno kandidato, norinčio gauti valdžios vietą ir algą reikalavo prisiekos, kad nėra katalikas.

Chicagos Arkivyskupijos Labdarybė.

Archdiocese of Chicago Chancery Office 740 Cass Street

MYLIMIAUSIEJI:

Chicagos Katalikų Bažnyčia visuomet užimdavo žymių vietą visokiame gausiame davime kiekvienam geram tikslui. Dabar ji pasistatė sau uždavinį aprupinti pati savuosius beturčius, našlaičius ir kitaip nelaimingus.

Nors vaikelių reikalai mums rupėjo pirmiausiai, tečiau mus gailestingumo darbai nesibaigė tuomi. Beveik nėra tos žmoniško vargo rūšies, kurios nebutų sugelbėjusios skaitlingos ir įvairios organizacijos gavusios aukų iš jus.

Jau užstojome ketvirtus mūsų Suvienytos Katalikų Labdarybės darbuotės metus. Pradedame juos tuščių išdu su nesuskaitoma daugybe pagelbos reikalingų žmonių. Geras taip gražiai besiplėtojęs darbas neturi pasiliauti ir negalima leisti, kad jis nunyktų.

Baigdamas šią atsiliepiamą aš ištikrujau jaučiuosi lyg šv. Povyilas apaštalas, kuomet jis rašė Galatams, ypač kuomet atsimenu, kad mūsų laikas geriam darbam čia ant žemės yra labai trumpas.

Jūs mylintis Kristuje + Jurgis Vilelmas Mendelėnis Chicagos Arkivyskupas.

Philadelphia, Gegužio 6. Berlynas, Balandžio 29. d., Evangeliškoji protestantų bažnyčia Vokietijoje turi daug rupesčio delto, kad daugelis žmonių bėga iš jos, kuomet katalikijos įtekmė stiprėja.

XIV. MERGINA APAŠTALAS.

(Pabaiga).

— Tamistė, melskis prieš jį. Ji yra šventa Dievo Motinėle. Jos Sunaus širdis yra jos rankose. Jis viską išpildo, ką ji paprašo.

— Melsis! — tarė Edita. — Aš kaip gyva niekad nesimeldžiau. Aš nei nežinau ką reiškia tas žodis. Tai kaip aš galiu melsis?

Magdė užmiršo, kad ji yra vargšė nemokinta mergina; ji tik matė ties savim vieną mažiau mokinę už save, ir tai pačių reikalingiausiųjų daiktų. Ji matė suvargusią panaitės širdį nykstančią dėl stokos tikėjimo ir meilės. Savo raudona šurkščia darbininkė ranka Magdė paėmė baltutę minkštutę panaitės ranką ir saldžiai iškilmingai tarė:

— Daugiau nieko nereik, tik sakyk tamista šitai: "Jėzus Motina, melskis už mane". Ji pati žinos kaip išprašyti tamistai tikėjimo ir maldos malonę. Ji nepraleidžia maldų neišklausius.

Tą pasakius Magdė pasigriebė savo plunksnę štuotėlę ir greit išėjo iš kambario. Edita gulėjo ir žiūrėjo į paveikslėlį. Per jos širdį perėjo lyg požeminiis varpelio balsas kas žin kokis geismas. Bet tat buvo labai trumpa. Ji rusčiai nusiūšius ašaras nuo akių ir tarė pati sau:

— Ką-gi aš veikiu geresnį? Duoduosi seno prietaro gardžiam kvapui apkvaillinti mane. Edita, tu žiopa, kad duodiesi taip pagauti savo jausams.

Po kiek laiko Magdė atėjo į kambarį pakloti išėjusios Editos lovą ir rado Marijos paveikslėlį paguldytą kniupsėly ant stulelio.

Tos dienos apyvakare, Magdė susilaukus liuoslaikio nubėgo į bažnyčią ir atsklauptas ties Nekalto Prasidejimo stovykla taip visomis įjgomis žiūrėjo į baltą veidą ir karštai kalbėjo rožančių už šventiną juodakę panaitę, kurios širdis rodėsi taip nelaiminga, ir kuri nemokėjo pati nei melsis.

— V. Jėzus Motinėle, melskis už ją — šnabzdėjo Magdė. Ji nežinojo, kad tuo pačiu laiku ir Edita klupojo savo kambaryje pas langą, suėmus ir suspaudus šventą paveikslėlį savo pirštuose ir taip-gi daug kartų sakė: "Jėzus Motina, melskis už mane."

Paskui kas rytą Edita vis delsdavo savo kambaryje iki Magdei ateinant ir vis jai dirbant klausinėdavo visko. Magdė atsakydavo aiškiai ir protingai, kaip tat paprastai buva gryno tikėjimo žmonėms. Jos įsitikinimų stiprybė gydė abejojančios merginos dvasią, kaip pušinio miško oras gydo sugedusius plaučius. Magdė nežinojo nei abejonių nei dvejojimo. Editos nežinojimas, kad Marija yra tikrybė, Magdei išrodė tokia didelė nelaimė, kad visos įjegos pakrypo į maldą, idant ir Edita įgytų tą ką taip reikia žmonėms. Nejaugi taip spaku suprasti, kad Šv. Panelė danguje yra arti prie Dievo ir prie savo Sunaus.

Edita vis-gi nesiliovė prirodinėjus Magdei, buk tikėjimas yra neprotingas, bet Magdė jai atsakydavo tuomi, ką tikėjimas įteikia ir patiems menkiausiems savo vaikeliams. Bemokslės mergaitės atsakymai kas žin delko vis budavo giliai įstringa į širdį mokintai daktaro dukteriai. Magdė nemokėjo poniškų sakinių, nesugebėjo nei ilgų išvadžiojimų, bet jos sodietiškoje kalboje buvo savotiško gražumo. Dažnai mergina užsimirsdavo savo nedrasą ir jos žodžiai tapdavo karšči. Tada didžiosios tikėjimo tiesos, parėjusios per gryną širdį išsireikšdavo sakintais tokiais kaip niekeno nedabinti gamtos gražumai. Editai jie ėmė darytis dvilinkai malonus: del tiesos gerumo ir del tikro jausmo karštybės.

Ir ėmė darytis Magdės dienos vienokios. Rytmečiais aiškindavo Editos klausimus, vakarais kludodama melsdavosi mažoje bažnytėlėje taip smarkiai ir taip karštai, kaip tik išgalėdavo jos geroji širdis, vis prašydama, kad Dievas duotų tikėjimo šviesą kitai širdžiai akliai tebeklaidžiojančiai tamsybėje.

Taip praėjo vasaros dienos. Editos draugės stebėjosi, kas jai įstrigo galvon ir Magdės sėbrės buvo beftariančios, kad ji įsimylėjo, bet pastebėjusios, kad ji nuolat buva bažnyčioje, ėmė sakyti, buk ji pajuto pašaukimą į vienuolyną.

Vakarykšniui prieš Zolinę Edita klupojo pas langą, o Magdė nuyko bažnyčion išpažinties žadėdama rytojaus Komuniją pavesti už savo gražiąją panaitę. Editai rodesi lyg kas yra tarp žvaigždžių. Edita meldėsi: "Kristaus Motina, melskis už mane." Tik tuo žygiu lyg koki raišėiai nukrito nuo merginos širdies. Dvasiai pasidarė šviesu. Edita pasiėmė mylimąjį paveikslėlį, pridėjo prie savo veido ir apsiliejo ašaromis.

— Žinau, žinau, tarė ji verkdamą. Ji meldėsi už mane, Mylimoji Kristaus Motinėle, aš tikiu, kad vienas jo tikėjimas yra tikras.

Editos širdį apėmė šviesi ranybė. Pailsusi smarkiai bemintijant mergina padėjo savo veidą ant pagalvio ir užmigo. Marijos į dangų ėmimo rytmetyje Magdė į bažnyčią ėjo pro Editos duris ir netikėtai išgirdo šaukiant:

— Magdute!

Tarnaitė ėjo ir pamatė linksmai spindinčiu veidu gulinę Edita. Toji pasikvietus tarnaitę artyn apsikabino ją ir pusbalsiu tarė:

— Magdele, Magdute! Melskis šiandie už mane Mišiose. Aš jau netrukus busiu katalikė. Dievo Motina ištikrųjų meldėsi už mane.

Tai buvo tik pradžia. Pabaiga pasidarė tiktai Lapkričio 21 d., Marijos Bažnyčion įvedimo šventėje. Tada Edita tapo pakrikštyta. Magdute dar labiau užkaitusi ir dar linksmesnė negu visada buvo krikštamotė. Kada mes po krikšto

sugrįžome į zokristiją aš tariau:

— Magdė: tavo uždavinys, bene bus buves tavo plunksnėje štuostelėje, ar ne?

— Vai, tėveli! Aš buvau užmiršusi visus uždavinius. Aš turėjau tiek darbo, o ėia dar panelei Editai reikėjo nuolat aiškinti klausimus apie V. Jėzų ir Švenčiausiąją Panelę.

Žiurdėdamas į tą kuklę nuo darbo surumbėjusią merginą, aš mintijau: "Ji padarė Viešpaties darbą bedarydama savo smulkiasias kasdienines priedermes. Garbingas Dievas savo šventais. Ji buvo tikras apaštalas."

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Stacijų Šventinimas.

Klausimas. Ar vienodai šventina stacijas Lietuvoj ir Amerikoje. Mačiau Stacijų šventinimą Lietuvoje. Kunigas stovėdamas žemai skaitė maldas ties kiekviena stacija, šlaktė ją ir užlipęs kopėčiomis bučiuavo kryželį. Mačiau Amerikoje kitaip šventinant stacijas. Kunigas išėjęs per vartukus atskaitė maldas ir tuosyk pašlakstė visas stacijas. Tuomi ir užbaigė. Katras teisingiau padarė?

Atsakymas. Ne kiekvienas kunigas turi teisę šventinti stacijas, o tik tai vienuoliai Pranciškonys, kurie vadinasi Mažieji Šv. Pranciškaus Broliai observantai, arba tam tyčia vyskupo įgaliotasis kunigas.

Pašventinimas turi būti šitokis. Kunigas su kamža ir lylava stula vieno patarnautojo lydymas iš zokristijos išėina pas altorių, sako pamokslėlį apie stacijų vaikščiojimo naudingumą, paskui atsiklaupęs gieda, ar kalba, "Vieni Creator ir tris maldas. Po to kunigas eina pas stacijas pašventina paveikslus, jei jų yra. Sukalbėjęs tam tikrą maldele kunigas pašlaksto paveikslus šv. vandeniu ir pasmilko smilkalais. Po to kunigas šventina stacijų kryželius, kurie butinai turi būti mediniai. Sukalbėjęs maldas kunigas juos šlakšto šv. vandeniu, paskui gieda "Vexilla Regis" ir "Stabat Mater". Priejės prie vietos, kur turi būti pirmoji stacija, kunigas bučiuoja stacijos paveikslą bei kryželį ir pats pritvirtina prie sienos arba paveda tą padaryti kam nors kitam. Tą padarius kunigas atkalba pirmos stacijos apmąstymą ir maldas. Taip padarė prieš visų keturiolikos stacijų. Kuomet paskutinės stacijos apmąstymas užbaigtas, kunigas užgieda "Te Deum". Po giesmės dar buna viena malda. Tada kunigas kryžium laimina susirinkusius žmones ir šventinimas užbaigtas. Sugrįžęs į zokristiją kunigas parašo tantikrą pašventinimo aktą, kuris turi kyboti zokristijoje.

Nemačius pačiam kaip du minėtuju kunigu šventino stacijas negalima nieko sakyti apie skirtumą, buvusį jūdvių veiksmė. Galima spėti tik tiek, kad Lietuvoje kunigas prieš šventinant pakabindavo visas stacijas ir jų vietas, todėl paskui kiekvieną paveikslą ir kiekvieną kryžių šventino skyrimum. Kad galėtų, sulig įstatu, pašventinęs pabučiuoti, turėjo lipti kopėčiomis. Amerikietis kunigas pašventino visus paveikslus ir kryžius vienu kartu, tik tamista neparašė ar jis juos paskui pakabino ir vietas, ar jie jau buvo pakabinti prieš šventiniant.

Klausimas. Ar Amerikoje Lietuviai turi kardinolą Lietuvių, ar ne?

Karpštis.

Atsakymas. Visame pasaulyje nėra Lietuvos kardinolo ir seniai nebuvo.

Parapijos Triobų Nuosavybė.

Klausimas. Ar Rymo Katalikai turi čarterį arba leidimą Suvienytose Valstijose Amerikoje organizuoti parapijas, kaip po štai susitvėrusi lietuviška parapija pradeda statyti namą arba bažnyčią, tai turi užrašyti dijecezijai. Kiti sako, kad ji užrašo Airių vyskupui. Jeigu bažnyčia turėtų čarterį, kaip Amerikos Katalikų Susivienijimas, tai ji galėtų, kaip jis, visoje Amerikoje tvirti savo kuopas priklausiančias tai pačiai organizacijai.

A. Puskepalis.

Atsakymas. Rymo Katalikų tikėjimas yra vienas visoms tautos ir visoms kalboms. Suvienytų Valstijų konstitucija rodo, kad valdžia neisduotų čarterio tikėjimams, bet kad išduotų korporacijoms. Todel Katalikų tikėjimo čarteris Amerikoje yra tokis jau, kaip ir korporacijų čarteriai.

Suvienytų Valstijų vyriausybė porą kartų bandė kelti kovą su pirklų ir pramoninkų korporacijų suvienijimais, kuriuos ėionai vadina trustais. Jei-gu tat visa Katalikų Bažnyčia turėtų vieną čarterį, tai jis išrodytų lyg trust'o čarteris ir policija galėtų ant Bažnyčios uždėti baudmes skiriamas trustams.

Tai-gi Katalikų Bažnyčia Amerikoje turi apie šimtą čarterių, po vieną visoms dijecezijoms. Dijecezinis čarteris yra beveik tos pačios rūšies, kaip ir Amerikos Lietuvių R. Katalikų Susivienijimo čarteris. Kaip Susivienijimas daro savo kuopas, taip dijecezia daro savo parapijas. Skirtumas tarp dijecezijos ir susivienijimo yra tas, kad dijecezia tikėjiminė korporacija, o Susivienijimas yra apdraudus (insurance) korporacija. Dijecezijos čarterijje yra pažymėtos jos ribos, o Susivienijimo čarterijje nėra ribų.

Susivienijimo kuopos gauna čarterį per savo centrą, parapijos gauna čarterį per vyskupą. Susivienijimo kuopos beveik niekur nepera savo žemės, nestato savo triobų. Jei jos tą darytų skolintais pinigais, tai centras turėtų jų paskolą gvarantuoti. Jei jis gvarantuotų paskolą negavęs teisės ant perkamos žemės ir statomų namų, tai jis turėtų užmokėti kuopos skolą, o ne visada gautų pats tą skolą iš kuopos. Tokiu budu centras susibankrutytų.

Skirtumas tarp parapijos ir Susivienijimo kuopos dar yra ir tas, kad kuopai nereikia triobos, o parapijai reikia. Parapija negali būti be bažnyčios. Bažnyčia yra trioba, o triobos negalima pastatyti nenupirkus jai žemės.

Visos parapijos perka žemę ir statosi triobas į skolą. Porai šimtų darbininkų sutariančių rengti parapiją, bet gailiųjų išsikraustyti kitur, nei vienas bankas neskolina pinigų be gvarantijos. Gvarantijas duoda vyskupas. Jis negalėtų gvarantuoti parapijos skolą, jei parapija neapsiimtų duoti jai teisę ant tos triobos.

Ką-ta parapija duoda vyskupui teisę ant savo žemės ir ant savo triobų, tada žmonės šneka, buk parapiją užrašo vyskupui. Bet jį neužrašo vyskupui, tik įrašo į dijeceziją. Parapijos turtas nėra asmeninė vyskupo nuosavybė. Vyskupui mirus parapija netenka jo giminėms. Jie negali pasidalinti parapijų turtais nei dijecezijos nuosavybę, nes vyskupas nėra dijecezinės korporacijos raštininkas, o tik prezidentas. Tai-gi išmanantieji katalikai supranta, kad parapijos nėra užrašomos vyskupui, o tik tai inkorporuojamos į dijeceziją.

Už savo skolas pirmiausiai atsako parapija, bet jei ji pasidarytų skolų daugiau negu turto, tai už neprieteklų turėtų atsakyti dijecezinė korporacija. Todel jos viršininkas vyskupas ir žiuri, kad parapija būtų tvarkingai vedama. Bankininkai žino, kad katalikiškų parapijų ukė yra gerai prižiurima, delto joms skolina pinigus vienu nuošimėiu pigiau negu privatiems asmenims.

Nesąžiningi žmonės neišmanantiems sako, buk Airiai esą lietuviškų parapijų savininkai. Pirmiausiai reikia žinoti, kad ne visi vyskupai yra Airiai. Nei Chicago, nei Millwaukes arkivyskupai, nei Toledo, nei Green-Bay, nei Superior vyskupai nėra Airiai. Tokių ne Airių vyskupų galėtume priskaityti daugybės.

Bet ir ten, kur vyskupas yra Airys, jis tiktai pildo vyskupišką priedermes, o nesisavina Bažnyčios turtų. Nors Amerikos L. R. Katalikų Susivienijimo prezidentas yra p. Vasiliauskas, bet niekas nesako, kad Susivienijimo namas 222 S. 9th str. Brooklyn'e yra jam užrašytas. Namas yra Susivienijimo, o ne p. Vasiliausko. Visi Susivienijimo nariai tą žino. Taip pat ir parapijų triobos yra Katalikų Bažnyčios, o ne Airių. Katalikai tą žino, bet laisvamaniai ir bedieviai nezaležninkai drumščia šnekėdami kitaip.

Gal kilti klausimas, kodel Lietuviai Amerikoje nesudaro savo vyskupijos? Atsakysime delto, kad nei viena tauta neturi savo tautinės vyskupijos: nei Lenkai, nei Vokiečiai, nei Italai, nei Ċekai, nors jų yra daugiau negu mus. Nei patys Airiai, kurių yra daugiausia tarp Amerikos katalikų, neturi savo airiškos vyskupijos.

Niekur visame pasaulyje nėra vyskupijų tveriamų tautiniais dėsniais, nes visos vyskupijos yra tveriamos katalikystės dėsniais. Yra reikalo turėti parapijų atskiroms tautoms, nes reikia sakyti pamokslus įvairiomis kalbomis. Nors Lietuvoje yra apie 300,000 Lenkų katalikų, t. y. tiek daug kiek visų katalikų Baltimores arkivyskupijoje, tačiau Lietuvoje nebuvo nei nebus lenkiškos vyskupijos. Vyskupas yra visų katalikų ganytojas savo vyskupijoje.

Green-Bay W. S. vyskupijoje Airiai ir Vokiečiai ir kitoki yra po valdžia Lenko. Toledo O. vyskupijoje ir Lenkai ir Airiai ir kitoki yra po valdžia Vokiečio. Superior'o vyskupijoje visų tautų Katalikai yra po valdžia Slavoko. Vilniuje po Lietuvos valdžia yra Lenkai, Lietuviai, Baltijdziai. Praneuzai Vokiečiai ir kitoki.

Užtenka mums turėti lietuviškas vyskupijas Lietuvoje. Amerikos vyskupijų tvarką palikime tokią kokią ji yra. Ametiką galėsimės bandyti sulietuvinti tada, kada valdysime reikalingesnius darbus. Nors laisvamaniai mus labai kalbina sulietuvinti Ameriką lietuvinant ėionykštes vyskupijas, nors nezaležninkai tą patarnę bando vykdyti, bet Amerikos lietuvinimas mums išrodo bepročių darbas.

Šv. Povylas.

Klausimas. Ar Šv. Povilas apaštalas buvo pristojęs prie V. Jėzaus sykiu su kitais mokintiniais, ir ar jis yra tas pats, kuris po Kristaus atsikėlimo iš numirusių jojo į Damaską persekioti krikščionių, sutiko Kristų, išgirdo jo žodžius "Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji"? paskui apako. Delko šv. Povilas laiko kardą? Jog jis nebuvo kareivis?

Morta.

Atsakymas. Šv. Povilas apaštalas nebuvo Kristaus mokiniu, kol V. Jėzus gyveno ant žemės, ir visai nedraudavo su apaštalais prieš Kristaus mirtį. Po tos mirties, po šv. Stepono nužudymo Saulius jojo į Damaską persekioti krikščionių ir netoli to miesto susitiko gyvą Kristų, girdėjo jo žodžius ir apako. Taip yra aprašyta Apaštalų Darbų Knegoje 9-me perskyrinie. Tą knygą rašė šv. Povylas draugas gydytojas šv. Liukas. Apaštalo vardas namieje buvo Saulius, bet turtingesnieji žmonės Zydų tautoje tuomet prie savo žydiško vardo turėdavo dar ir lotynišką vardą. Tas antrasis Sauliaus vardas buvo Paulius. Didima Lietuvių tą varda taria sekdami Lenkus Povylas, bet geriaus yra tarti Paulius.

Kardo šv. Povylas, arba Paulius, nenešiodavo nuo to laiko, kaip pasiliovė persekiojėms krikščionims. Tik artistai apaštalo paveikslą daro su kardų, pažymėdami, kad Rymo stabmeldžių vaidžia kardu nukirto apaštali galvą.

Apaštalu jis vadinasi delto, kad V. Jėzus pats jį paskyrė skelbti svo mokslą žmonėms, sakydamas Ananijai: "Šitas yra mano išrinktasis indas, kad nešiotų mano vardą toms tautoms ir karaliams" (Ap. Darb. 9, 15).

Kun. P. Bučys.

KATALIKISKOS ŽINIOS.

Philadephia, Pa. Balandžio 26. Vakar ėion įvyko didelė iškėlmė: Pensilvanija ir Philadelphia pagerbė naująjį kardinolą. Tat buvo viešbutyje Bellevne-Stratford Hotel. Pirmiausiai kardinolas pasisveikino su svečiais raudonajam viešbučio kambarije, paskui pokylių svetainėje buvo pietus, kuriuose dalyvavo daugiau tukstančio žmonių. Pirmininkavo IV-to laipsnis Kolumbo Vyčių viršininkas John V. Longhney. Pirmą prakalbą pasakė Philadelphijos majoras Moore, džiaugdamosis, kad 20 dviejų milijonų žmonių vardu galės pasveikinti tą, kuris dirba tvarka ir dorybė viešpatautų. Rabinas Krauskopf savo kalboje dėkojo Dievui, kad sulaukęs dienų, kuomet kardinolas ir rabinas gali susitikti kaip draugai. Universiteto rektorius vyskupas Shanan minėjo katalikystės veiksmę geros pilietybės tvirtinime. Gubernatorius leitenantas Beidleman sakė, kad Pensilvanijos, garbė dar padidėjo susilaukus pirmo kardinolo savijs. Kolumbo Vyčių visos Amerikos pirmininkas Flaherty išreiškė pasveikinimus savo organizacijosvardu. Daug buvo žymių asmenų tuose pietuose. Kitais laikais prisituntė savo pasveikinimus. Tarp tų paskutinių buvo ir generolas John Pershing ir admirolas William S. Benson.

Boston, Mass. Gegužio 9 d. Europoje yra pasižymėjęs mokslininkas scholastiškos filosofijos šalininkas profesorius Maurikijus De Wulf. Jis yra katalikas ir profesoriavo katalikiškame Belgijos universitete mieste Louvain. Harvard'o universitetas pripažino scholastiškos filosofijos svarbą ši laikų mokslui ir įkurė savij scholastikos katedrą. Profesorius De Wulf tapo pakviesta užimti tą katedrą.

New-York, Gegužio 5. Organizacijos Knights of Columbus (Kolumbo Vyčiai) centras yra mieste New-Haven. Jie dabar statosi sau naują centralės valdybos triobą, kuri atseis pusę milijono dolerių. Joje bus ir spaustuvs. Nuo rudens organizacioms leis mėnesinį laikraštį.

Topeka Kansas, Gegužio 11. Leavenworth'o vyskupijoje kaip ir kitose susidarė Katalikų Vyrių organizacija. Ji pastebėjo, kad krutamuose paveikluose yra rodoma nepadorių ir kenksmingų, ypač vaikus, dalykų. Katalikų Vyrių delegacija nuėjo pasikalbėti su Kansoso valstijos gubernatorium p. Allen ir pranešė jam kokias taisykles katalikams randa reikalą statyti krutiems paveikslams, kad tie būtų kenksmingi. Peržiūrėtas taisykles gubernatoriui pripažinti, kad geros, ir žadėjo padėti jas įvykinti šito valstijoje.

Berlynas, Balandžio 30. Vokietijoje dabar yra 67,5 vienuolių gyvenančių 6,112 muose. Po to kaip tapo išleista naujoji konstitucija vykos vienuolių Vokietij padidėjo, nes įkurta 46 naujamai su 489 nariais. Tai naujai įsikurusiu vyriškų vienuolių Vokietijoje yra 12 milijonų jezuitų su 118 narių 5 lazaristų namai su 85 riais.